

Medens jeg altsaa, saavidt det staaer i min Magt, skal støtte Finanzministeren i at faae al den Indrømmelse, som behøves for at naae det tilsigtede Hovedformaal, kan jeg dog ikke, uden meget fuldstændige Oplysninger om, hvorledes Forholdene ere, og navnlig uden at høre noget Nærmere fra de dert meest Interesserede, gaae ind paa en saa pludselig Overgang, som her i flere Henseender er foreslaaet. Hovedformaalet er at erkende det rigtige Princip, som skal naaes, og vise Veien derhen; men, om man naaer det imorgen, iovermorgen, om otte Dage eller om nogle Aar, derpaa troer jeg ikke, at der ligger nogen væsentlig Vægt.

Finanzministeren: Jeg tør vist tage det sidste Foredrag til Indtægt som et Forsvar for Loven; men desto vigtigere er det mig, at der ikke findes nogen Uoverensstemmelse Sted mellem den ærede Rigsdagsmand for Holbet (Tscherning) og mig i Henseende til et meget vigtigt Punkt. Den ærede Rigsdagsmand indledede sit Foredrag med den Bemærkning, at jeg havde stillet Sagen saaledes, fordi der slet ingen Fare var ligeoverfor Tydskland ved at gaae ind paa Lovforslaget. Jeg maa gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at jeg ikke har stillet Sagen paa dette Standpunkt. Jeg har aldeles ikke berørt dette Forhold, førend det fra andre Sider var anført som en Modgrund mod at gaae ind paa Loven. Jeg har udtrykkeligt erklæret, at jeg fandt det Standpunkt, hvorpaa den første Taler, som i denne Sag havde Ordet, stillede sig, ved kun at holde sig til Sagens egen indre Banffelighed og kun at tage Hensyn til de Banffeligheder, som hidrørte fra vore egne indre Forhold, at være det rigtige, og at det derimod var et urigtigt Standpunkt, naar den derpaa følgende Taler havde søgt ligesom at stræmme Thinget fra at gaae ind paa Soldeenhed med Holsteen af Hensyn til Tydskland; men forøvrigt vedkjender jeg mig gjerne den Anskuelse, at jeg ikke kan see, at der, hvad den nærværende Sag angaaer, er nogen Fare ligeoverfor Tydsk-

land (Flere Stemmer: Jo!). Jeg gjentager, hvad jeg tidligere har sagt, det tydske Forbund har hverken Ret eller Magt til i denne Sag at tvinge Kongen af Danmark; det tydske Forbund kan ikke, uden at tilintetgjøre sig selv, udøve en Volds handling (Flere Stemmer: Jo!). Naar det tydske Forbund imod den bestaaende Forbundsact vil tvinge et Medlem af Forbundet til at indgaae i en Soldforening, saa er det ikke det tydske Forbund, der gjør det, saa er det den tydske Revolution; men, selv om man vil sige: Ja, en tydske Revolution have vi seet kan finde Sted, thi det saae vi 1848, saa svarer jeg: Ja, det have vi seet, men vi have tillige seet, at denne Revolution ikke formaaede at naae sit Formaal, nemlig at bortrive Dele af det danske Monarchie, og i ethvert Tilfælde troer jeg rigtigt nok, at man i saa Henseende vinder meget Lidet ved frivilligt at kaste en Deel af Monarchiet løs fra det øvrige Rige, da det let saa fuldkommen kan tages i Tilfælde af en Revolution. Det sandeste og retteste Middel mod nye Overtagelser, er, at man slutter sig tæt sammen med det, man har. Den ærede Folkethingmand synes, forekommer det mig, at være i Tvivl om, hvorledes § 11 var at forstaae. Jeg troer nu rigtigt nok, at den paa ingen Maade kan forstaaes saaledes, som den ærede Rigsdagsmand opfattede den. § 11 gaar simpelt hen ud paa at lægge Afgjørelsen af Tidspunktet for Lovens Straffetreden i Kongens Haand alene, istedetfor at det i de sædvanlige Love, vi tidligere have haft at behandle, har været muligt at angive dette Tidspunkt.

Rettelser.

Nr. 19, Sp. 267, Lin. 17 f. n.: „3000 Favne Brænde“
 læs: „30,000 Favne Brænde“.